

Slovo od paše.

Spisal *Simon Palček.*

Nacek, našega soseda najmlajši sin, ni imel večjega veselja, nego kadar je pasel domače gosi. In ker je imel mnogo časa, pa jih je pasel naprej in naprej. Vedno je bil z njimi tam doli ob vaški mlaki. In nič mu ni delo, če ga je tu ali tam katera izmed glasnih gosi uščipnila s širokim kljunom v boso nogo. »Saj me ni iz jeze,« si je mislil, pa je bilo vse dobro. Le redkokdaj se je zgodilo, da je zavihtel Nacek šibo, češ: »Udarim te, ti neusmiljenka, če se boš še kaj ujedala!«

Ali po pravici rečeno: Nacek ni udaril nikoli nobene gosi. Preveč dobrega srca je bil, pa se mu je smilila žival.

In ko je šel na pašo, je vedno počakal, da so odšle gosi pred njim. Mislil si je: »Kam neki se odzibljejo danes?« — Pa njegove gosi so jo vedno in vedno mahnile proti mlaki. Pa kam naj bi tudi šle, če ne tja, kjer raste tako dobra in mehka trava in kjer je precej zraven nje mastna voda, da se lahko v nji potapljajo in brbajo po blatu? Saj ne gre tudi Nacek, kadar je lačen, nikamor drugam nego k omari, kjer je shranjen kruh in večkrat tudi sladka smetana. In toliko pametne so tudi gosi, da gredo samo tja, koder jim je pogrnjena miza.

Domov grede pa je stopal Nacek vedno prvi. Mislila mu je modra glavica: »Ker je že mrak, pa jim pokažem pot, da se mi ne izgube in da pridem prvi domov do kruha in skleda, zakaj sedaj je treba tudi meni kakšno reč za pod zob.«

Pa mu je bilo vselej tako prijetno pri srcu, kadar se je ozrl na vrsto lepih in tolstih gosi in si poleg tega mislil, kako bo lepo šele takrat, ko bo stala prva pečena gos o Božiču pred njim na mizi, druga o Svečnici, tretja o Veliki noči, četrta o maminem godu — in tako naprej. Že lansko leto je bilo tako, pa bo letos tudi. In to je Nacek dobro vedel, da ni nikjer na svetu nič boljšega, nego je pečena gos, ki tako neskončno lepo diši, a ki gre še lepše v slast, v Nackov želodček!

Zato pa je tudi pasel gosi s tolikim veseljem.

Ko pa je prišla jesen, in je prihajalo vreme hladno in vlažno, da so se jele dvigati sive megle tam po travnikih in ob mlaki, je dejala mati Nacku: »Danes pa pojdeš zadnjikrat na pašo. Gosi ostanejo odslej doma in ti tudi, da se zunaj ne prehladiš.«

In hudo je bilo Nacku, ko je jemal od paše slovo. Žalostno je stopal okolo svojih gosi in žalostno se je oziral okrog po pašincu, kjer mu je bilo vse poletje tako lepo. Polegal je po zeleni travi in gledal tja v jasno nebo. In gosi so se pasle. Zdajnzdaj so se težko dvignile v zrak, zagagale ter

se zopet, lepo v vrsti druga za drugo stopajoče, približale gosjemu pastirju in vabljivi mlaki. E, lepo je bilo takrat Nacku!

Sedaj pa je konec temu veselju! Danes je poslednjikrat med svojimi gosmi. Žalostno se ozira nanje, ko namerja korak proti domu. In kakor bi tudi gosi vedele, da jim prihaja sedaj doba zapora, hodijo danes tiho in žalostno za svojim pastirjem, ki maha s šibo po zraku semintja, kakor da si hoče pregnati žalostne misli.

In ko stopa Nacek tako žalosten proti domu, mu šine hipoma vesela misel v glavico. Ali ni jemal tudi lanske jeseni slovesa od paše? Ali ni prebil tudi lanske zime Nacek doma v sobi pri topli peči, a njegov gosji rod v ječi za zaprtimi vratci? Da, tudi lansko leto je bilo tako! Potem pa je zopet priplavala topla pomlad, in vse zunaj je oživelo in ozelenelo, in vrata so se odprla na iztežaj, in Nacek je veselo pohitel venkaj pod milo nebo, venkaj na zelene travnike!

In tako bo tudi letos, in ta vesela misel potolaži Nacka, kakor bi mu mehka roka ljube mamice pobožala bolno glavico.